

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudkyně Pavly Klusáčkové a soudce Vadima Hlavatého ve věci

žalobce: J. T.
bytem P.
zastoupený advokátem JUDr. Radkem Bechyně
se sídlem Kolín, Legerova 148

proti
žalovanému: **Ministerstvo dopravy**
se sídlem Praha 1, nábreží Ludvíka Svobody 1222/12

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 28. 11. 2018, č. j. 1282/2018-160-SPR/3,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Základ sporu

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání a zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým bylo podle § 90 odst. 1 písm. c) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, změněno rozhodnutí Magistrátu hl. m. Prahy ze dne 3. 6. 2015, č. j. MHMP 1005226/2015, v datu narození žalobce a ve zbytku bylo toto rozhodnutí potvrzeno. Uvedeným rozhodnutím byly podle § 123f odst. 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

komunikacích a o změnách některých zákonů, (dále jen „zákon o silničním provozu“) zamítnuty námitky žalobce jako nedůvodné a provedený záznam 12 bodů ke dni 25. 11. 2014 byl potvrzen.

II. Obsah žaloby

2. V prvním žalobním bodu žalobce namítal nerespektování odvolacích důvodů. Tvrdil, že žalovaný zcela ignoroval předložené důkazní prostředky, konkrétně rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, ze dne 22. 10. 2014, č. j. MSK 126113/2014, a ze dne 12. 11. 2014, č. j. MSK 121761/2014, vydaná ve shodné věci jako je žalobcova a z nichž vyplývá ustálená rozhodovací praxe odvolacího orgánu posuzovat i jednotlivé podklady (rozhodnutí v blokových řízeních) z hlediska jejich způsobilosti pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Z uvedených rozhodnutí krajského úřadu vyplývá, že se odvolací orgán zabýval kvalitou provedení jednotlivých rozhodnutí a že jednotlivá rozhodnutí po posouzení označil za nezpůsobilá pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Dále žalobce předložil tři pokutové bloky vydané v blokových řízeních týkajících se jiných přestupců, na nichž žalobce demonstroval nedostatky náležitostí, které vyžaduje judikatura Nejvyššího správního soudu, a které Krajský úřad Moravskoslezského kraje označil za nezpůsobilé pro provedení záznamu bodů v bodovém hodnocení řidiče. Žalobce proto v této souvislosti namítal porušení svého legitimního očekávání. Žalobce si byl vědom, že jde o jediný konkrétní správní orgán, ale v případě krajských úřadů, kterých je v ČR pouze třináct, by dle žalobce měla rovněž existovat ustálená, alespoň obdobná praxe při posuzování shodných a obdobných věcí. Dle žalobce není přiléhavé, aby totožný správní orgán, pouze v jiné místní příslušnosti, rozhodoval a postupoval zcela odlišně, neboť tím by byla dotčena rovnost účastníků před zákonem, která je narušována pouze na základě místní příslušnosti správního orgánu.
3. Ve druhém žalobním bodu žalobce rozporoval způsobilost jednotlivých pokutových bloků (konkrétně pokutového bloku ze dne 14. 1. 2015, ze dne 25. 11. 2014, ze dne 14. 5. 2014, ze dne 22. 8. 2013, ze dne 2. 11. 2012 a ze dne 11. 10. 12) jako záznamu bodů do bodového hodnocení řidiče a specifikoval konkrétní výtky v jednotlivých kolonkách č. 1-9 – přesné uvedení osoby přestupce, doby spáchání, právní kvalifikace přestupkového jednání, zřetelnost výše uložené sankce, místo vydání bloku, příp. nečitelnost těchto údajů, jejich zkratkovitost a strohost. Výtky vůči jednotlivým pokutovým blokům měly zcela totožný charakter. Žalobce tvrdil, že pokutové bloky nejsou způsobilé být podkladem pro záznam bodů řidiče z důvodu, že přestupek není jako konkrétní a individualizované jednání vůbec vymezen. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze č. j. 4 As 127/2014-39.

III. Vyjádření žalovaného k podané žalobě

4. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu pro nedůvodnost zamítl.
5. Uvedl, že zhodnotil veškeré podklady obsažené ve spise v jejich vzájemné souvislosti a nikoli pouze jednostranně v neprospěch žalobce. Dle žalovaného obstarané podklady pro záznam bodů jsou dostatečné, přičemž žalobci se nepodařilo tyto podklady věrohodně zpochybnit. Žalovanému bylo z úřední činnosti známo, že podané odvolání obsahuje tzv. typizované námitky (jedná se o šablonu, která je univerzálně používána JUDr. Bechyněm), kdy jsou zpochybňovány formální náležitosti jednotlivých pokutových bloků či

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

rozhodnutí. Zástupce žalobce JUDr. Bechyně vystupuje v obrovském množství obdobných řízení, kdy i z podané žaloby je zřejmé, že pouze „zkopíruje“ žalobní námitky.

6. K rozhodnutí ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014, žalovaný konstatoval, že není vázán právním názorem podřízeného správního orgánu, neboť uvedený krajský úřad je podřízeným správním orgánem v problematice silničního provozu žalovaného. Zároveň vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury od vydání výše uvedeného rozhodnutí je zřejmé, že se správní praxe změnila, což odůvodnil v napadeném rozhodnutí.
7. Dále žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 7. 2018, č. j. 10 As 141/2018-40, který se vyjádřil k formálním nedostatkům pokutových bloků, a dále na rozsudek ze dne 3. 1. 2019, č. j. 8 As 77/2018-47.

IV. Posouzení žaloby Městským soudem v Praze

8. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
9. Z ústního jednání konaného dne 8. 11. 2021 se zástupce žalobce a jeho prostřednictvím žalobce omluvil s tím, že souhlasí, aby bylo rozhodnuto v jejich nepřítomnosti. Žalovaný setrval na svém stanovisku a dále poukázal na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-46, a ze dne 26. 10. 2021, č. j. 2 As 133/2020-44.
10. Soud při posouzení věci vyšel z následující právní úpravy:
 - Podle § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky v České republice působí tyto ústřední orgány státní správy, v jejichž čele je člen vlády: Ministerstvo dopravy.
 - Podle § 30 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (krajské zřízení) [dále jen „zákon o krajích“] při výkonu přenesené působnosti se orgány kraje řídí
 - a) při vydávání nařízení kraje zákony a jinými právními předpisy,
 - b) v ostatních případech též
 1. usneseními vlády a směrnicemi ústředních správních úřadů; usnesení vlády a směrnice ústředních správních úřadů nemohou ukládat orgánům kraje povinnosti, pokud nejsou stanoveny zákonem; podmínkou platnosti směrnic ústředních správních úřadů je jejich publikování ve Věstníku vlády pro orgány krajů a orgány obcí;
 2. opatřeními příslušných orgánů veřejné správy přijatými při kontrole výkonu přenesené působnosti podle tohoto zákona.
11. Soud neshledal žalobu důvodnou.
12. První žalobní námitku, jejíž podstata spočívá v poukazu žalobce na tři rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje a v tvrzeném porušení zásady legitimního očekávání, neshledal soud oprávněnou. Předně soud poukazuje na skutečnost, že žalovaný je ve smyslu § 1 bodu 13 zákona č. 2/1969 Sb., o zřízení ministerstev a jiných ústředních orgánů státní správy České republiky, ústředním orgánem státní správy. Krajský úřad Moravskoslezského kraje je pak pouze orgánem vyššího samosprávního celku - kraje [viz § 67 zákona č. 129/2000 Sb., o krajích (dále jen „zákon o krajích“)]. Orgány kraje jsou při Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

výkonu přenesené působnosti v oblasti silniční dopravy podřízeny podle § 30 zákona o krajích mj. metodické činnosti žalovaného. S ohledem na výše uvedené soud dospěl k závěru, že žalovaný jako nadřízený orgán krajských úřadu v oblasti silniční dopravy nemůže být vázán správní praxí podřízených krajských úřadů. Naopak úkolem žalovaného je sjednocovat praxi jemu podřízených správních úřadů.

13. Dále soud poukazuje na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 7. 2009, č. j. 6 Ads 88/2006 – 132. V uvedeném usnesení Nejvyšší správní soud konstatoval, že správní praxe zakládající legitimní očekávání je pouze „ustálená, jednotná a dlouhodobá činnost (příp. i nečinnost) orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a použití právních předpisů“. Základním předpokladem podmiňujícím vznik legitimního očekávání tak je setrvalost a jednotnost správní praxe správních orgánů. Žalobce tvrzení o porušení legitimního očekávání založil na třech rozhodnutích Krajského úřadu Moravskoslezského kraje. Z podané žaloby a napadeného rozhodnutí vyplývá, že předmětný krajský úřad a žalovaný v pozici odvolacích orgánů postupovali odlišně, kdy krajský úřad posuzoval způsobilost podkladových záznamů, tj. pokutových bloků, zatímco žalovaný jako podklad k bodovým záznamům hodnotil pouze oznámení o přestupcích. S ohledem na odlišný postup Krajského úřadu Moravskoslezského kraje, jako podřízeného orgánu žalovaného, a žalovaného dle náhledu soudu žalobci nemohlo legitimní očekávání ani vzniknout.
14. Soud rovněž nepřisvědčil tvrzení žalobce, podle kterého žalovaný ignoroval předložené důkazní prostředky, tj. rozhodnutí Krajského úřadu Moravskoslezského kraje ze dne 24. 4. 2014, č. j. MSK 49924/2014. K výše uvedenému tvrzení soud odkazuje na stranu 3 napadeného rozhodnutí, konkrétně na 6. odstavec, ve kterém žalovaný srozumitelným způsobem žalobci sdělil, na základě jakých důvodů dospěl k závěru, podle kterého není vázán právním názorem uvedeného krajského úřadu. Bylo tomu tak proto, že krajský úřad je podřízeným správním orgánem žalovaného v problematice silničního provozu a dále protože vzhledem k časovému odstupu a vývoji judikatury Nejvyššího správního soudu došlo ke změně správní praxe.
15. K žalobcem předloženým pokutovým blokům týkajícím se jiných přestupců soud uvádí, že je považuje za irelevantní, neboť z nich nelze žádným způsobem dovodit souvislost s projednávaným případem, respektive s podklady použitými pro záznam bodů v registru řidičů v projednávaném případě.
16. S ohledem na všechny shora uvedené skutečnosti soud první námitce žalobce nepřisvědčil.
17. Pokud jde o druhou žalobní námitku, soud poukazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44, ve kterém se Nejvyšší správní soud zabýval obdobným případem, v němž mj. žalobce zastupoval stejný právní zástupce a ve kterém byly vzneseny zcela totožné žalobní body jako v projednávaném případě. Nejvyšší správní soud v uvedeném rozhodnutí konstatoval následující: „*Jak uvedl rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35, judikatura Nejvyššího správního soudu je jednotná v názoru, že v řízení o námitkách proti záznamu bodů v registru řidičů podle § 123f zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), je vyloučena koncentrace řízení podle § 82 odst. 4 správního řádu (viz například rozsudky ze dne 24. října 2013 č. j. 4 As 102/2013 - 38 a ze dne 26. února 2020 č. j. 7 As 432/2018 - 21). Rozsudek ze dne 29. března 2017 č. j. 8 As 186/2016 - 35, na který odkazoval stěžovatel, je v tomto směru ojedinělým rozhodnutím, které konstatuje opačný názor bez*

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

jakéhokoli odůvodnění a mimo vlastní rozhodovací důvody (jde tedy o exces, vybočení z jinak ustálené judikatury, shodně srov. citovaný rozsudek č. j. 7 As 432/2018 - 21). Stěžovatel však své rozhodnutí nezaložil pouze na nesprávném názoru, že pokud žalobce nevznese výhrady proti pokutovým blokům v prvostupňovém řízení, nemůže tak již s ohledem na koncentraci řízení učinit ani v odvolání, nýbrž rovněž konstatoval, že žalobcovy námitky jsou typizované a žalobcův zástupce JUDr. Bechyně je uplatňuje neustále dokola bez ohledu na konkrétní případ. Nejvyšší správní soud v tomto směru stěžovateli přisvědčuje a konstatuje, že na základě tohoto důvodu stěžovatelovo zamítavé rozhodnutí o odvolání žalobce ob stojí. Jak uvedl Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 4. ledna 2012 č. j. 3 As 19/2011-74, ne každé zpochybnění údajů v oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení zakládá povinnost správního orgánu vyžádat si další listiny, které by tyto údaje prokazovaly. Je třeba rozlišovat případy, kdy je námitka řidiče vyjádřena jen obecně, od případů, kdy řidič uvede i další skutečnosti, které jeho tvrzení blíže specifikují. Správní orgán totiž musí posuzovat jak kvalitu tvrzení řidiče, tak kvalitu oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení (shodně též rozsudek ze dne 8. listopadu 2017 č. j. 10 As 3/2017 - 34). Jak přitom nyní rozhodující senát uvedl již v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 25, kterým se v této věci obracel na rozšířený senát, námitky paušální, typizované, uplatňované šablonovitě ve všech případech bez ohledu na konkrétní skutkové okolnosti, lze hodnotit jako nevěrohodné a pro přijetí tohoto závěru ani není třeba, aby správní orgány musely vyžádat originály pokutových bloků. Rozšířený senát v usnesení č. j. 6 As 174/2019 - 35 konstatoval, že dosavadní judikatura tomuto výkladu nebrání. Nejvyšší správní soud proto na tomto právním názoru nadále setrvává a souhlasí se stěžovatelem, že žalobce v odvolání proti rozhodnutí magistrátu uplatnil paušální námitky, které stěžovatel mohl vypořádat, aniž by si k tomu musel vyžádat pokutové bloky. Žalobce zpochybnil prakticky všechny náležitosti pokutových bloků (vymezení osoby přestupce, popis skutku, právní kvalifikaci, výši uložené sankce, místo vydání rozhodnutí, údaje o oprávněné osobě, datum vyhotovení a převzetí žalobcem, podpis žalobce), a to ve vztahu k oběma pokutovým blokům zcela shodně. Za této situace lze bez dalšího vyhodnotit žalobcovy námitky jako paušální, typizované, a tudíž a priori nevěrohodné. Trvat za této situace na tom, aby správní orgány všechny bloky vyžádaly a zkontrolovaly, by z námitkového řízení učinilo řízení oficiózní, jakým zjevně není.“ (zvýraznění provedl zdejší soud).

18. V projednávaném případě soud neshledal žádný důvod se jakkoliv odchýlit od závěru Nejvyššího správního soudu uvedeného v rozsudku ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44. Rovněž v projednávaném případě žalobce v podané žalobě uplatnil zcela obecné, typizované a neurčité námitky (jednalo se o stejné žalobní body, které byly uplatněny mj. v žalobě, o níž bylo rozhodnuto rozsudkem zdejšího soudu ze dne 23. 8. 2019 č. j. 9 A 74/2019-50, který byl zrušen právě rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44). Žalobce jednotlivé pokutové bloky napadal pouze formálně, když všechny výtky vůči všem šesti pokutovým blokům jsou zcela totožné. Jinými slovy ani v jednom z uvedených případů šesti sporných pokutových bloků žalobce nereagoval na konkrétní podobu pokutových bloků a případná pochybení správního orgánu nikterak neindividualizoval. Konkrétně například žalobce u jednotlivých pokutových bloků zcela obecně rozporuje zjištění osoby přestupce, avšak ani v jednom z případů neuvádí, jaký údaj na pokutovém bloku je nečitelný nebo jaké údaje nejsou přesně vypsány, případně jaká z možných variant vlastně nastala, zda chybí rodné číslo přestupce nebo datum narození nebo obojí. Obdobně v případě uvedení doby a místa spáchání přestupku. Ani v tomto případě není z podané žaloby zřejmé, proč určení doby spáchání přestupku nebo označení místa považuje žalobce za natolik neurčité, že by nebylo

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

možné dobu nebo místo přestupku jednoznačně identifikovat. Z takto formulovaných námitek tak soudu není ani zřejmé, co konkrétně žalobce jednotlivým pokutovým blokům vytýká. S ohledem na shora uvedené má zdejší soud ve shodě s rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 6. 2021, č. j. 6 As 174/2019-44 za to, že takto formulované námitky nejsou způsobilé vyvolat jakýchkoliv pochyb o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků. Na výše uvedeném závěru pak nic nemůže změnit ani skutečnost, že žalovaný k výzvě soudu k předložení pokutových bloků sdělil, že některé z pokutových bloků byly již s ohledem na uplynutí skartační doby skartovány.

19. Dále soud uvádí, že oproti obecným výtkám žalobce vůči pokutovým blokům jsou součástí správního spisu předloženého žalovaným příslušná oznámení policie o přestupcích, z nichž vyplývají jednoznačné skutkové i právní závěry o tom, že ve všech šesti žalobcem zmíněných případech žalobce spáchal dotčené přestupky a v souladu s tím mu do evidenční karty bylo připsáno celkem 12 bodů. Žalobce pak obsah uvedených oznámení nikterak nezpochybnil.
20. Soud závěrem uvádí, že obecné, typizované a neurčité námitky žalobce uplatnil rovněž v podaném odvolání. Ani v případě odvolání tak nebyly námitky žalobce vůči pokutovým blokům nikterak individualizovány, když se námitky žalobce povšechně vztahovaly na všechny pokutové bloky. Rovněž ani podané odvolání tak nebylo způsobilé vzbudit jakýchkoliv pochyb o podobě a formálních náležitostech sporných pokutových bloků. Na základě shora uvedeného soud dospěl k závěru, že žalovaný nepochybil, když si předmětné pokutové bloky nevyžádal, neboť obecně formulované námitky žalobce nemohly založit důvodné pochybnosti o správnosti oznámení o uložení pokuty v blokovém řízení.

V. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

21. Na základě výše uvedených závěrů soud žalobu zamítl pro nedůvodnost podle § 78 odst. 7 s. ř. s.
22. O náhradě nákladů řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. tak, že žalobci nepřiznal náhradu nákladů, jelikož neměl ve věci ani částečný úspěch. Žalovanému náhrada nákladů řízení nepřisluší, neboť mu nevznikly náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje,

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 8. listopadu 2021

Mgr. Milan Tauber v.

r.

předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

